

BODYGUARD

HOOFDSTUK 1

Tien jaar later...

‘Je gaat eraan, Connor!’

Connor Reeves’ arm trilde. Hij klemde zijn tanden stevig op elkaar tegen de pijn. Het voelde alsof zijn vingers in een bank-schroef werden verbrijzeld en zijn schouder uit de kom werd gerukt.

‘Geef op!’ gromde Jason, die zijn hele lichaamsgewicht in de strijd gooide.

Nooit, dacht Connor. De twee keken elkaar over de tafel dreigend aan.

‘Hé, wat gebeurt hier?’ vroeg Amir, die de instructieruimte van het Buddyguard-hoofdkwartier binnen liep.

‘Wedstrijdje armworstelen,’ antwoordde Charley. Ze had zich samen met Ling, Marc en Richie, de andere drie leden van het Alfateam, om de tafel verzameld.

‘Wie wint er?’

‘Jason, natuurlijk.’ Ling gniffelde en keek bewonderend naar de grote biceps van haar vriendje.

‘Het is nog niet voorbij,’ kaatste Charley terug. Ze rolde met haar rolstoel dichterbij. ‘Kom op, Connor! Versla hem!’

Maar Connors arm was al halverwege de tafel. Elke spier spande zich tegen Jasons drang hem naar beneden te drukken. Met zijn 1,75 meter en de bouw van een zwaargewicht bokser was Connors Australische rivaal veel sterker dan hij. Toch was

Connor niet van plan zomaar op te geven. Al die uren fitness en bokstraining waren niet voor niets geweest. Hij was misschien niet zo sterk als Jason, maar hij had wel uithoudingsvermogen. Als hij het lang genoeg kon volhouden, zou Jason moe worden. De hoeveelheid melkzuur in zijn spieren zou alleen maar toenemen. Eerst zou hij Jason verzwakken, daarna zou hij hem kunnen afmaken.

‘Voorzichtig, Connor. Nog even en je breekt je arm,’ waarschuwde Amir, die er ook bij was komen staan. ‘Zorg dat je schouder op één lijn staat met je arm. Draai je lichaam terug naar Jason, hou je arm recht en kijk naar je hand...’

‘Hé, niet helpen!’ riep Ling. Ze keek Amir met haar samengeknepen gitzwarte ogen aan.

‘Ik help niet,’ antwoordde Amir met een flits van een glimlach. ‘Dit heet behulpzaam onderbreken.’

Maar voordat Connor het advies van zijn vriend kon opvolgen, probeerde Jason opnieuw zijn hand naar de tafel te drukken. Connor beet hard op zijn onderlip en probeerde zich uit alle macht te verzetten. Hij voelde dat zijn onderarm begon te draaien en dat de pijn toenam.

‘Connor, hou je bovenarm dicht bij je lichaam,’ fluisterde Amir in zijn oor. ‘Dan kun je de kracht van je arm en je lichaam combineren. Probeer je pols naar binnen te krullen en trek zijn hand naar je toe – dat is de ‘top-rol-techniek’. Daarmee maak je het Jason moeilijker zijn spieren tegen je te gebruiken.’

‘Hoe weet je dat allemaal?’ vroeg Richie, die naar Amirs ranke gestalte keek. ‘Je bent niet bepaald Rocky Balboa!’

‘Internet,’ legde Amir uit. ‘Een video van een professionele armworstelaar die in dezelfde positie verkeerde als Connor. Zijn arm knapte als een twijg. Ik moest bijna overgeven, zo smerig was het.’

‘Dat moet ik zien!’ riep Ling met een verdorven glimlach.

‘Hopelijk niet nu,’ zei Charley. Ze greep de armleuningen van haar rolstoel steviger vast, terwijl ze Connors strijd met toenemende angst volgde.

Connor zette het beeld van zijn arm die knapte als een twijg uit zijn hoofd. Hij ging iets verzitten, zodat zijn bovenarm dich-

ter bij zijn lichaam stond, en krulde zijn pols naar binnen. De pijn nam af, en hij kon Jasons opmars stoppen.

‘Jij bent een slapjanus, Connor!’ zei Jason spottend. Connor negeerde de belediging en spaarde zijn krachten. Ze wisten allebei dat er meer op het spel stond dan alleen armpje drukken. Hun trots en hun onderlinge verhouding hingen af van de uitkomst van deze krachtmeting. Jason was er duidelijk van uitgegaan dat hij gemakkelijk zou winnen. Maar Connor zag in de ogen van zijn rivaal zowel verbazing als ergernis dat het nog niet gedaan was. Met elke seconde die voorbijgleed, leek de overwinning minder zeker.

‘Maak hem af, Jason!’ moedigde Ling aan.

Jason gromde en probeerde Connors arm opnieuw neer te drukken. Connor moest weer wat toegeven voordat het hem lukte om zijn positie vast te houden. Hij wist niet hoe lang hij het nog kon volhouden. Zijn arm trilde zo hevig dat het leek of hij een epileptische aanval had.

‘Dit is... alleen maar... uitstel,’ zei Jason hijgend. Zijn gezicht liep rood aan van de inspanning. De aderen in zijn arm zwollen op, alsof ze elk moment konden knappen.

Connor putte kracht uit het feit dat het Jason zichtbaar moeite koste hem te verslaan.

‘Niet opgeven, Connor! *Allez! Allez! Allez!*’ moedigde Marc hem aan. Van opwindning was hij in zijn moedertaal Frans gaan praten.

Richie moedigde vanaf de andere kant aan. ‘Pak hem, Jason!’

Nu begon iedereen bemoedigende woorden te roepen. De instructieruimte veranderde in een lawaaierige vechtarena. Connors knokkels, wit van de inspanning, waren nog maar een centimeter verwijderd van het tafelblad. Jason voelde de overwinning en verzamelde al zijn energie voor de laatste duw.

Maar opmerkelijk genoeg vocht Connor zich een weg terug. Millimeter voor millimeter kwam zijn arm omhoog...

‘Afbreken! De kolonel komt eraan!’ onderbrak Charley hen.

De anderen vlogen snel naar hun stoel, terwijl kolonel Black de ruimte in liep. Connor en Jason maakten zich van elkaar los en gingen in de houding staan.

De kolonel, een ex-SAS-soldaat met zilvergrijs gemillimeterd haar en de stevige vierkante kaaklijn van een actiefilmheld, keek hen beiden aan. 'Blij te zien dat jullie eindelijk een band opbouwen.'

Hij gebaarde naar het team dat het mocht plaatsnemen. Zelf ging hij voor in de ruimte zitten, om aan de missiebriefing van die ochtend te beginnen. Terwijl Jason naast Connor ging zitten, fluisterde hij: 'Ik heb gewonnen.'

'Nietes,' siste Connor.

Jason keek hem van opzij kwaad aan. 'Je knokkels raakten de tafel.'

'Die hebben de tafel nooit geraakt. Bovendien werd de wedstrijd onderbroken.'

Met een spottende lach verklaarde Jason: 'Je had nooit gewonnen...'

'Kunnen jullie twee niet gewoon zeggen dat het gelijkspel was?' fluisterde Charley, terwijl kolonel Black het hd-scherm aanzette en zich weer naar hen omdraaide.

'Nooit!' zeiden Connor en Jason tegelijkertijd. Ze keken elkaar allebei met een grijns aan.

'Rematch?' zei Jason uitdagend.

'Altijd,' antwoordde Connor. Maar eigenlijk hoopte hij dat het nog even zou duren. Hij zou het nooit toegeven, maar zijn arm deed verrekke zeer.

BODYGUARD

HOOFDSTUK 2

‘Corruptie! Misdaad! Moord! Dit is het Rusland waarin ik ben opgegroeid, maar niet het Rusland waarin ik wil leven,’ riep de man op het podium. Zijn samengeknepen ogen fonkelden. ‘De huidige regering is er een van dieven en criminelen. Ze zuigen het levensbloed uit ons thuisland. Proppen zich vol met wat ons toebehoort.’

Een koor van gejoel en boegeroep steeg op van de menigte rond het podium. De man was lang, slank en gekleed in een keurig donkerblauw pak. Met zijn montuurloze bril leek hij meer op een effectenhandelaar dan op een revolutionair, maar hij wist de massa flink op te zwepen.

Hij sloeg op zijn borst en zijn stem bulderde. ‘Ik zweer dat ik de maffia in Moeder Rusland zal verwoesten. Ik zweer dat ik het overheidssysteem omver zal werpen, waarin tachtig procent van de nationale welvaart in handen is van een half procent van de bevolking. Ik zweer dat ik voor de gewone burgers zal strijden!’

Nu barstte er een luid gejuich rond hem los.

‘Maar deze strijd kan ik niet in mijn eentje winnen,’ ging hij verder. ‘Ik heb jullie nodig, de goede inwoners van Rusland. Jullie moeten stelling nemen. In actie komen. De vette varkens zullen hun trog niet zelf verlaten. Stem voor verandering. Stem voor Ons Rusland.’

De man stak twee vuisten in de lucht, waarop zijn aanhang door het dolle heen raakte. Ze applaudisseerden en riepen: ‘RUSLAND! RUSLAND! RUSLAND!’

‘Viktor Malkov. Russisch miljardair en politicus van de nieuwe lichterling,’ legde kolonel Black uit. Hij zette het filmpje stil en knipte het licht aan. ‘Hij is de leider van de enige geloofwaardige oppositiepartij die actie voert tegen de huidige Russische regering. De Ons Rusland-beweging werd opgericht in reactie op een reeks nationale schandalen. Een daarvan was de wrede afslachting van een boerenfamilie en hun vrienden door een maffiabende, tien jaar geleden. Maar de partij heeft pas in de afgelopen jaren echt succes geboekt met Viktor als leider. Zijn anticorruptiehouding is bij het volk zeer populair. Maar die houding brengt hem rechtstreeks in conflict met niet alleen de regering, maar ook de Bratva.’

‘De Bratva?’ informeerde Jason.

‘De Russische maffia,’ antwoordde de kolonel. ‘Bratva betekent “broederschap”. Het is een verzamelnaam voor de diverse georganiseerde criminele bendes in Rusland. Elke bende wordt geleid door een maffiabaas, een *Pakhan*. De bendes bestaan uit ex-gevangenen, corrupte officials en zakenlui, en leiden in wezen het land. Dit betekent dat Viktor Malkov – met zijn belofte een einde aan corruptie te maken – hun grootste vijand is geworden. En daar komen wij om de hoek kijken.’

De kolonel toonde een foto van een donkerharige jongen op het scherm. Met zijn smalle neus, dunne lippen en scherpe jukbeenderen was hij het evenbeeld van zijn vader, maar hij keek veel norser.

‘Operatie Sneeuwstorm,’ verkondigde kolonel Black. ‘De vip die jullie gaan beschermen is de vijftienjarige Feliks Malkov. Feliks is Viktors enige zoon en daarmee zijn zwakke plek. Wij moeten de jongen beschermen tegen mogelijke pogingen tot ontvoering of moord.’

Marc trok vragend een wenkbrauw op. ‘Mogelijke? Uit wat u net hebt gezegd, concludeer ik dat de dreiging reëel en onafwendbaar is.’

Kolonel Black knikte kort en sloeg zijn gespierde armen over elkaar. Hoewel hij de vijftig naderde, was de oprichter en commandant van de Buddyguard-organisatie nog steeds in topconditie. ‘Onze cliënt weet dat het dreigingsniveau tegen hem

en zijn zoon hoog is. Daarom heeft hij ook een eigen fulltime beveiligingsteam. Maar Viktor wil er zeker van zijn dat hij zijn vijanden voor is. Wij zijn dus de laatste verdedigingsring. Een onzichtbaar schild voor zijn zoon.'

'Hoe zit het met zijn moeder?' vroeg Charley.

'Die leeft niet meer,' antwoordde de kolonel. Hij keek even naar zijn aantekeningen. 'Is vorig jaar verdronken in hun privé-zwembad. Een tragisch ongeval, maar vermoedelijk zelfmoord, volgens de lijkschouwer.'

'Geen wonder dat de vip er zo triest uitziet,' zei Amir. Hij knikte naar de foto van Feliks op het scherm.

Kolonel Black tikte met een vinger op zijn aantekeningen. 'De zoon was kapot van haar dood. Hij heeft zes maanden bij een psycholoog gelopen.'

Connor keek nog eens naar de vip. Nu begreep hij waarom de jongen zo nors keek. Degene die hem zou gaan beschermen, moest voorzichtig te werk gaan. 'Wie wordt de buddyguard voor deze operatie?' vroeg hij.

De kolonel richtte zijn staalgrijze ogen op hem. 'Jij... en Jason.'

Connor en Jason waren allebei stomverbaasd. Dit hadden ze totaal niet verwacht. Ten eerste had Connor na zijn loodzware opdracht in Afrika gevraagd of hij voorlopig niet meer op missie hoefde. Ten tweede wist de kolonel dat de twee niet bepaald de beste maatjes waren.

'Ah, een droompaar!' grapte Richie.

'Echt niet,' mompelde Jason, die zijn voorhoofd rimpelde.

'Jullie hebben vanochtend elkaars hand al vastgehouden. Misschien willen jullie na deze opdracht wel trouwen!' zei Ling, terwijl ze naar hen beiden knipoogde.

Alle teamleden lachten, maar Jason en Connor niet. Dit was de ergste combinatie die Connor zich kon voorstellen. Jason en hij lagen altijd met elkaar overhoop. Ze waren het nergens over eens en vochten om alles. Bij hun eerste ontmoeting had Jason hem bijna de hersens ingeslagen. Oké, dat was onderdeel van de Buddyguard-toelatingstest geweest, maar Connor had Jason gevloerd en hem voor de ogen van iedereen vernederd. Sinds-

dien waren ze rivalen. Altijd moesten ze bewijzen wie de beste was – of het nu ging om fitnessstests, gevechtstraining, stunts of de toewijzing van een missie.

‘Wie leidt deze operatie?’ vroeg Jason.

‘Charley wordt zoals altijd teamleider,’ antwoordde de kolonel. Hij knikte haar respectvol toe. ‘Jullie gaan met z’n tweeën undercover werken als Feliks’ neefjes. Maar Connor heeft de leiding. Jij wordt tweede in rang.’

‘Tweede in rang!’ Jasons mond hing open. ‘Wacht even. Ik ben al veel langer bodyguard dan Connor, dus hoor ik de leiding te krijgen.’

De kolonel keek hem streng aan. ‘Mijn besluit staat vast. Wordt dit een probleem voor je?’

Jason hield zijn blik even vast en antwoordde toen kortaf: ‘Nee, sir!’

‘Goed zo. Jullie zullen elkaar op deze missie moeten dekken,’ legde de kolonel uit. Zijn toon was serieuzer dan Connor hem ooit had gehoord. ‘Ik ga niet tegen jullie liegen: voor een bodyguard is Rusland de gevaarlijkste plek op aarde.’

BODYGUARD

HOOFDSTUK 3

Nikolai Antonov, een bankier met een rattenkop en een ronde bril, liep kordaat over straat. Hij werd geschaduwd door een beer van een vent. Nikolai voelde zich veiliger nu hij deze Tsjetsjeense ex-soldaat had ingehuurd om hem te beschermen, vooral in de vrijwel verlaten straten van het International Business Centre van Moskou. Dat was het financiële district, dat zo hard geraakt was door de economische problemen in Rusland.

Terwijl hij langs een bouwterrein liep – alweer een half voltooid wolkenkrabber – kwamen er twee mannen voor hem staan. Ze hadden allebei een kaalgeschoren hoofd en droegen een zwarte winterjas. De haren van bodyguard Maxim stonden meteen overeind. Zijn dikke voorhoofd rimpelde en hij balde zijn grote vuisten.

‘Nikolai Antonov,’ zei een van de mannen. Op de rug van zijn rechterhand stond een tatoeage van een schedel. Het was het Bratva-symbool voor een veroordeelde moordenaar. Aan het lange witte litteken op zijn stevige kaak en de dikke eeltplekken op zijn knokkels te zien was hij een *krysha*, een van de gewelddadigste krachtpatsers van de maffia.

De bankier slikte moeizaam. ‘Ja?’

Achter hem reikte zijn bodyguard naar diens wapen.

‘De Pakhan wil je spreken.’

Nikolai hield een hand op naar zijn bodyguard. ‘Mij? Waarom wil de Pakhan mij spreken?’ Zijn ogen vlogen heen en weer als die van een paniekerige muis die door een hongerende kat in

het nauw is gedreven. ‘Ik heb normaal alleen contact met zijn boekmaker.’

‘Dat vraag je hem zelf maar,’ antwoordde de krysha. Een git-zwarte Mercedes met verduisterde ramen gleed naar het trottoir. Het achterportier zwaaide open. Op de achterbank zat een man met een streng gezicht, diepliggende ogen en dunne lippen. Zijn hand rustte op de leren armleuning in het midden. In het zachte licht van het interieur glinsterde een gouden ring met in reliëf een berenkop.

De ogen van de bankier werden groot van schrik. ‘Roman Gurov? Bent ú de Pakhan?’

‘Je lijkt verrast,’ zei de man.

‘Natuurlijk ben ik dat. Maar u bent...’

‘Wie is die krachtpatser?’ onderbrak Roman hem. Hij wees met zijn beringde vinger naar de reus naast Nikolai.

‘Eh... Maxim, mijn bodyguard,’ antwoordde de bankier, die wat meer rechtop ging staan.

Zonder waarschuwing pakten de twee krysha’s de bodyguard vast. De ene klemde zijn gespierde arm om de nek van de Tsjetsjeen en de andere trok een gekarteld mes en stak dat in zijn hart. De bodyguard zakte levenloos op de grond.

‘Een bodyguard waar je weinig aan hebt,’ merkte Roman op. ‘Stap in.’

Nikolai staarde geschokt naar zijn afgeslachte beveiligder, die door de sneeuw werd weggesleept en een spoor van bloed achterliet. Uiteindelijk werd zijn lichaam als vuilnis in een bouwcontainer gegooid.

‘Ik zeg het niet nog een keer,’ zei de maffiabaas. ‘Tenzij je graag door mijn mannen geholpen wordt.’

Snel nam Nikolai plaats op de lege plek naast de beruchte, alom gevreesde Roman Gurov.

‘W-w-wat kan ik voor u doen?’ vroeg de bankier. Hij probeerde uit alle macht rustig te blijven, terwijl de Mercedes wegreed.

‘Jij beheert onze investeringen. Over de winst ben ik zeer tevreden, vooral in deze moeilijke tijden,’ legde Roman uit. Hij draaide aan de gouden ring om zijn vinger. ‘Maar nu heb ik

gehoord dat een deel van elke transactie wordt afgeroomd.’

‘Echt?’ zei Nikolai. De uitroep klonk zelfs in zijn eigen oren geforceerd.

Roman staaarde hem aan. ‘Ik had gedacht dat jij als onze bankier dat toch wel zou hebben opgemerkt.’

Nikolai bevochtigde zijn lippen. Hij besepte dat de maffiabaas zich niet voor de gek liet houden en veranderde zijn toon. ‘Dat hád ik ook... maar ik kan u verzekeren... dat het een foutje in de boekhouding is.’

‘Twintig miljoen dollar is nogal een groot bedrag voor een boekhoudkundig foutje, vind je niet?’

Nikolai keek naar zijn handen en probeerde ze te laten ophouden met trillen. ‘Eh... ja... natuurlijk... ik zal het onmiddellijk corrigeren.’

‘Goed zo,’ zei Roman. Hij glimlachte en stak zijn hand uit. ‘Ik ben blij dat dit misverstandje zo gemakkelijk opgelost kan worden.’

Nikolai staaarde even naar de uitgestoken hand. De ring met de gouden beer glinsterde. Met een aarzelende glimlach stak hij zijn eigen hand uit. Maar ineens werd die vastgeklemd, alsof hij in een bankschroef zat. De maffiabaas draaide zijn hand hard om, alsof hij de pols van zijn arm wilde schroeven. Nikolai slaakte een gil, maar Roman toonde geen genade en oefende nog meer druk uit op het gewricht. Toen klonk er een misselijkmakend gekraak. Alle bloed trok uit Nikolais gezicht en hij kermde van de pijn.

Roman leunde naar het oor van de bankier toe en siste: ‘Als je óóit weer van de Bratva probeert te stelen, breek ik meer dan alleen je pols. Begrepen?’

Nikolai knikte zwak.

Roman beval zijn chauffeur te stoppen, waarna het achterportier automatisch openging.

‘Pas op dat je niet uitglijdt op het ijs,’ zei hij. Toen zette hij zijn schoen tegen Nikolais rug en schopte de bankier uit de auto. ‘Je wilt niet nog meer breken, of wel?’ Terwijl het autoportier sloot, voegde hij eraan toe: ‘En ik adviseer je een nieuwe bodyguard in te huren.’